

MAJUNA IN STUDIJSKA
KAMZINICA
TRST

G
A
L
L
E
B

5

LETNIK XXVIII.

VSEBINA

Vojan T. Arhar: Januarja	113	Iz naših šol: Alenka Race: Z Grete v Ljubljano na obisk	134
Neža Maurer: Solze na cesti	113	Vojan T. Arhar: Nauk o človeku	135
Vlado Firm: Lisjaček Tobi	114	Filatelija: Igor Tuta: Živio znamke	136
Daniilo Gorinšek: Zimska uganka	117	Šolarji pišejo	137
Zdravko Omerza: Brezskrben deček	117	Valentin Polanšek: Prijatelji	139
Ilka Vaštetova: Prešernovo človečanstvo	118	Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Košek za smeti	140
Maja Klun: Plašček je ostal v šoli	119	Urednikova beležnica	142
L. A.: Dr. Robert Hlavaty	120	Za bistré glave	143
Tone Seliškar: Sinek je praznoval svoj rojstni dan	121	Za spretne roke: Vera Poljšak: Tri kocke	3. stran platnic
Vojan T. Arhar: Koledarček	123		
Natečaj	124		
Daniilo Gorinšek: Zimsko odštevanje	124	Ilustracije za 5. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 113); Marjeta Cvetko (str. 123, 128, 132); Leon Koporc (str. 122); Božo Kos (str. 117, 124, 125, 139); Jasna Merku (str. 117); Jelka Reichman (str. 113, 119, 128); Bine Rogelj (str. 115, 116, 135); Magda Tavčar (str. 126, 127, 130, 133, 3. str. plat.).	
Kajetan Kovič: Jurij	125	Priloga: Otroški pevski reviji »Pesem mladih« in »Naša pomlad« — besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.	
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Kuk Babau	126	Naslovna stran: Katja Milkovič, 1. r. SŠ »Srečko Kosovel« — OPČINE.	
Veleslalom	127		
Karel Širok: Polžek gre prezimovat	128		
Ludovika Kalan: Pogovor	128		
Slike iz narave: Marinka Pertot: Žabe izginjajo	129		
Meta Rainer: Podjetni muc	130		
Šport: Ivan Furlanič: Nogometni »mundial« v Španiji	131		
Meta Rainer: Stanovanjski blok	132		
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Predalčki	133		

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.000 lir, dvojna: 1.500 lir, naročnina: 7.500 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

Neža Maurer

**SOLZE
NA CESTI**

Snežinke potepinke
so šle na smuk s planine
prav do mesta.
Ne ustavi jih
prometni znak
ne avtomobil polna cesta
ne mršava drevesa.

Se dričajo in rajajo,
lovijo se in vsem nagajajo...
Stoj! Rdeča luč!
Zacvilijo kolesa...
Snežinke lahko krile
na cesti so se v solze
spremenile.

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr.: Jelka Reichman

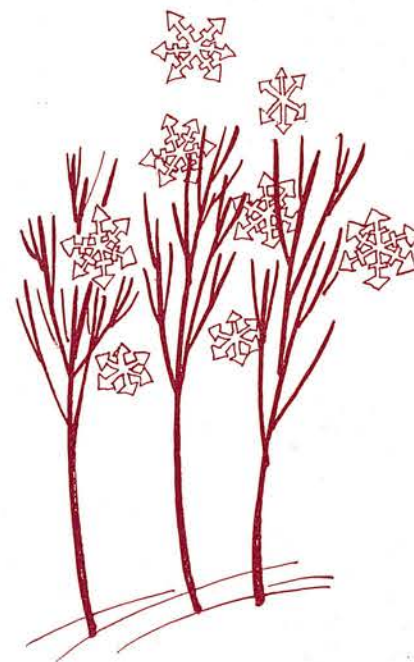
JANUARJA

Vsepovsod je prava zima,
bel snežak pa nosa nima.
Zajec, ki ni dolgo jedel,
mu ponoči ga je snedel.

Vsepovsod je prava zima,
bel snežak pa lonca nima.
V piskru zdaj lisica suha
vrano za večerjo kuha.

Vsepovsod je bela zima,
bel snežak pa metle nima.
Burja z njo po zraku leta,
žvižga, snežni prah pometa!

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

Lisjaček TOBI 1.

Nad Plešivcem je krožila kanja. Zdaj pa zdaj je zamahnila s krili in zopet so bili njeni krogi mirni in vedno manjši. Njenim ostrim očem ni ušlo ničesar. Nagel padec in izgnila mi je izpred oči. Moja pozornost pa ni veljala kanji. Iz svojega koša, da ga tako imenujem, ker je bil spleten iz močnih vej na debeli rogovili, sem oprezal za rogato divjačino in, če bi imel kaj sreče, na lisico.

Lisica je že nekajkrat srečno ušla moji cevi. Na očetovem dvorišču pa je ostalo le okrvavljeno perje, lisičja posetnica, v nesrečo kokošjem rodu.

Dan je bil precej vroč. Odbilo je deset. Skoraj se nisem upal premakniti. Dvocevko sem si položil čez kolena. Minute so se vlekle v neskončnost. Postajal sem nestrpen. Na mah me je prešinilo. Polglasni hripavi kau-kau je poplašal mojo potrpežljivost. Tiho sem vstal in pokleknil. Čisto počasi sem položil puško na naslon in čakal. Oči so iskale. Visoka praprot, ki je rasla okoli koreninastega hrasta, je komaj vidno zatrepetala. Nenavajene oči bi tega niti ne opazile. Slutil sem, da se nekaj plazijo proti bližnjemu bukovemu hrodu. Vedel sem, da moram v trenutku odskoka ustreliti, sicer mi plen uide. Svetleči sončni žarki, ki so se ustavljali na zglajeni sivkasti skorji debela, mi niso bili po volji. Položil sem prst na petelina na puški. Končno sem zagledal dvoje priostrenih ušes, nato koničasto glavo s črnim smrčkom, in že se je prikazalo podolgasto, vitko telo. Rdečkasta bar-

va kožuščka, prevlečena s sivkasto tenčico, se je zablestela v sončni svetlobi. Lisica! Pomeril sem in pridržal dih. Skok! Ne! Zakaj nisem streljal? Presenečen sem bil. Lisica ni preskočila hloda, temveč je skočila na hlod in se udobno zleknila. Odložil sem puško in jo gledal. Košati rep ji je bil lahko upognjen. Tatici je manjkalo pol prednje tace, ki jo je nekoč bržkone pustila v pasti. Nisem se upal premakniti. Lisica je položila glavo na sprednje tace in negibno obležala.

Ne vem, koliko časa se je lisica sončila in koliko časa sem napenjal oči, da so me kar ščemele. Veliko liscic sem že srečal, a to pot sem bil presenečen. Pozabil sem, zakaj sem odšel na jutranji sprehod.

V trenutku je njeno spečnost in moje razglabljanje zmotil oster pasji lajež. Nisem utegnil razmišljati. Zganil sem se in videl le še rdečkast lok. Ko se je razkadil dim moje dvocevke, je bukovo deblo spokojno samevalo in se kopal v plesočih žarkih, po leseni lestvi pa je silil k meni jazbečar Hetman in cvilil. Dobro je vedel za moje skrivališče in, ker se ga to jutro nisem usmilil, jo je kar primahal za menoj. Njegovega nenapovedanega obiska nisem bil prav nič vesel. Hotel sem ga ozmerjati, a sem se premislil. Bil je moj stalni spremljevalec. Le za kazen sem ga puščal doma. Danes pa ni storil ničesar. Potrepljal sem ga. Zadolvoljen se je obližnil. Neslišno sva stopala po mehkem mahu. Pokazal

sem mu lisičino. Kratko je zalajal in se brez obotavljanja spustil v rov. Stal sem v bližini s pripravljeno puško. Tokrat sem hotel biti previdnejši; kaj kmalu se je Hetman vrnil na svetlo. Okoli gobčka se je držalo nekaj dlake. »Oh!« sem vzkliknil, »lisica je skotila«.

Lisičina je, kot sem domneval, imela več izhodov, po katerih je lisica ob nevarnosti spravljala svoj zarod na varno. Hetman je renčal in silil nazaj v rov. Privezal sem ga na vrstico. Načrta nisem hotel opustiti. Nameraval sem ga uresničiti čez nekaj dni. Če je imela lisica mladiče, kar sem bil prepričan, se bo vrnila.

S Hetmanom sva odšla proti domu. Ni miroval, dokler ga nisem odvezal. Tekal je po goščavi ter stikal in brskal med grmovjem. Ustavil sem se pod staro brezo. Jazbečar se je zleknil zraven mene in iztegoval svoj jezik.

Jutranja sapa je komaj zlizala roso z bujne trave, ko sva po nekaj dneh s Hetmanom vnovič sedela v gozdu

pod gostim grmičevjem in gledala proti lisičjemu brlogu. Previdno sem odmaknil vejo, da bi bolje videl, in kmalu bi mi bil ušel pridušen vzklik. Naglo sem položil roko psu na tilnik in ga potisnil k tlom. Hetman je naježil dlako in ves trepetal. Ni se oglašil. Čakal je. Revskanje se je različno slišalo. Nad lisičino sta se valjala in podila lisičja mladiča. Zdaj so se videle le nožice, nato zopet le repka. Iztegoval sem vrat. Puška je ležala poleg mene. Ko se je živa kloпка razvila, sta lisičja mladiča odskočila za nekaj korakov in se zopet z vso silo pognala drug v drugega. Zamahnil sem z roko in že je Hetman kot puščica švignil proti lisičjemu igrišču. Hitro sem stekel za njim. Priteknel sem brez sape prav tedaj, ko je jazbečar zgrabil lisjačka. Mali je bevskal in brcal z nožicami. Previdno sem ga prijel in ukazal psu, naj ga izpusti. Drugi mladič pa je izginitil v goščo. Lisjaček, ki sem ga držal, je pretresljivo cvilil in me skušal uščeniti. Odvezal sem nahrbtnik in ga

vtaknil vanj. Nahrbtnik je oživel. Premikal se je in gibal. Lisjaček je bil zadnjikrat v okrilju šumečih gozdov.

Najina lovska dogodivščina je bila tako zaključena. Sedel sem na štor in potegnil iz žepa malico. Črni kruh nama je teknil. Hetmanu je vsekakor bolje prijal sir, ker je svojo polovico spravil hitreje od mene. Okrepčana sva se odpravila domov. Zrahljal sem zavezani nahrbtnik in ga vzel v naročje. Ujeti lisjaček je miroval. Niti cvilil ni več. Slišal sem ga, kako je vohljaj. Kaj kmalu sva prišla na domače dvorišče. Spraševal sem se, kakšen bo mamin obraz ob pogledu na tatinskega gosta? Kaj bo dejal oče? A kaj bi si belil glavo. Bil sem vesel, da imam lisjačka.

Na dvorišču sem lisjačka zaprl v dobro zamreženo zajčnico. Male rjavkaste oči so se mu svetile in niso mirovale niti za trenutek. Tresel se je, in čim sem iztegnil roko, se je prihulil in škrtnil z malimi zobki. »Ej, prijateljček«, sem mu dejal, »mislim, da ti ne bo treba dudke.«

Na dvorišču je medtem nastal pravecati direndaj. Lisjačka je opazil petelin. To je bilo kokodakanja in prhutanja.

Kokošji hrup je privabil na dvorišče mamo. Zaskrbljena je vprašala: »Kaj je vendar kokošim, ali je zopet kakšen dihur?« — »Ne, ne! Novega gosta sem prinesel. Le poglej! Ali ni ljubek?« Strmela je v zajčnico, Osupla je dejala: »Kaj poreče oče! In moja perutnina? Kar med kokoši pripelješ tolovaja:« — »Brez skrbi bodi, ga že udomačim«, sem jo potolažil.

Kokošji direndaj je vznemiril še domače golobe. Gledali so z visokega golobjnaka, vzletavali na streho in se vračali.

Kokoši so se druga za drugo izgubliale v kokošnjaku, petelin pa je sfr-

fotal na nizko streho drvarnice in jezno otepaval s perutmi. Le zajcev hrup ni zmedel. Za ograjo so mirno hrustali nasuti oves in strigli z velikimi uhlji. Stari samec je le zdaj pa zdaj poskočil.

Čez nekoliko časa se je na dvorišču vse umirilo. Lisjaček je sameval v zaprti zajčnici, pred pasjo utico pa je poležaval Hetman, zehal, stresal uhlje in taho odganjal nadležne muhe, ki so mu sedale na glavo.

Odločil sem se in lisjačku naredil stajico v sadovnjaku. Tam je bilo prav prijetno. Opoldne pa sem se spomnil, da je treba lisjačka nakrmiti. Ker sem sodil, da je star kaka dva meseca, sem bil prepričan, da ne bo preveč izbirčen in da bo jedel vse po vrsti. Delila si bosta s Hetmanom. Lisjačku sem izbral tudi ime in s slovesnim glasom dejal: »Imenujem te — Tobi!« Lisjaček je kot iskra poskočil v drugi kot. Pustil sem ga in odhitel na kosilo.

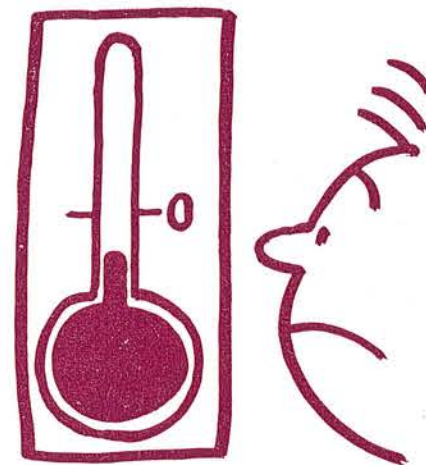
(Dalje)

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Božo Kos

ZIMSKA UGANKA

SO ROŽE, ČUDNE ROŽE BELE —
NA GREDAH, V LONČKIH NE CVETO,
CVETO SAMO V NAJTRŠI ZIMI,
KO MRAZ PRITISNE NA ZEMLJO,
A KO JIH SONČNI ŽAR OBSIJE,
SE BRŽ RAZLIJEJO V VODÓ...

Zdravko Omerza

Ilustr.: Jasna Merku

Brezskrben deček

Bilo je v mesecu decembru. Zrak je postal že hladen in na zemlji je že ležalo nekaj snega.

Boris in Jure sta se igrala zunaj na

dvorišču. Nekaj časa sta se lovila, nato sta se začela kepati. Pri tem sta se zelo ugrelela. Juretu je bilo prevroče v plašču, zato ga je slekel in se usedel na stopnice. Tam je dolgo počival in se tako shladil, da ga je zazeblo. Zato je vstal in odšel v hišo na toplo.

Toda bilo je že prepozno in se je že pošteno prehladil. Mama mu je skuhala čaj, ki ga je vročega popil. Vendar ga je že ponoči, še bolj pa drugo jutro, bolelo grlo in je zraven še močno kašljajal. Poklicali so zdravnika, ki mu je predpisal zdravila. Več dni je moral ostati v postelji. S tem je bil zelo kaznovan, ker se ni mogel ta čas igrati s svojimi prijatelji.

Ilka Vaštetova

Prešernovo človečanstvo

Prešeren jih je gledal in se smehljajal s čudnim praznim nasmehom, da jim je bilo nerodno v srcu... Le govorite, saj vem, da govorite le zato, da zakrijete grozo, ki jo občutite pred mojim mrtvaškim obrazom...

»Ali veš, da izda "Slovensko društvo" slovensko pesmarico?« je vprašal Kersnik. »V njej izide tudi kompozicija ene tvojih pesmi. Kate- re že?« se je obrnil k sinu.

Mladi Kersnik je nekaj pošepetal prijatelju Höffernu in zapela sta:

»Luna sije,
kladvo bije...«

Ostali so pomagali in lovili glasove z večjim ali manjšim poslušom. Pesniku samemu pa je bilo grlo kakor zadrženo. V njegovih očeh so bile solze. Zakril si je obraz z roko.

»Tudi tvojo "Zdravljico" bi morali uglasbiti, da bi jo peli, kadar sedimo pri vinu,« je dejal Kastelic. »Le zadnjo kitico bi moral prej nekoliko izpremeniti.«

Prešeren ga je pogledal, ne da bi odprl usta; z roko se je obrisal preko lica. Kersnik pa je vprašal namesto Prešerna:

»Zakaj izpremeniti?«

»Nu, tako se mi zdi, da konec ni pravi.« In obrnjen proti pesniku je razlagal: »Prej napijaš Slovencem in Slovanom, mladenkam in fantom, ki jih bo domačijo "srčno branit klical čas"; človek pričakuje, da končaš s

krepkim "V boj!" — namesto tega pa napijaš vsem narodom in zaključiš:

Naj živi

bog, kar nas dobrih je ljudi!

Ali se ti ne zdi, da pesem nima pravega zaključka?«

Prešeren je zrl predse v kozarec in — molčal... Dobrota! Pravo človečanstvo... Saj je vedel, tega ne bodo razumeli!

Mučen molk je pretrgal Martinak s svojim čudnim modrovanjem:

»Hm! Zares: dobrota izključuje boj. Dobrota sploh ni ideal, ki bi bil vreden kakršnega koli navora. Dobrota je sirota, pravi že pregovor. "Dvigni se in udari!" to naj bi bilo naše geslo.«

Drugi so mu pritrjevali. Kaj bi z dobroto narod, ki se šele bori za svobodo in enakopravnost!

Prešernova spodnja ustna se je pričela tresti, oči so mu zažarele... Ali ni človečanstvo, to je vse ono, kar nas loči od zverstva, največji ideal na zemlji?... Seveda — brez boja ga ne uveljaviš.

Utihnili so okrog njega in se ozrli vanj, češ: Zdaj nam jo zasoli! Se že pripravlja! Zdajle pride kakšna prav krepka!

A — ni prišla. Le tišina je čudno zazevala med njimi. Prešernova ustna se je umirila, s prsti je sukal kozarec pred seboj. Skriva so pogle-

di merili njegovo rumeno obličje. Le polagoma se je spet razživel pogovor. V srcih jim je ostala nedoločena muka... Velikega duha, ki je plaval visoko nad njimi soncu naproti — niso razumeli. Niso razumeli najvišjega ideala, do katerega se je vzpel veliki pesnik. Začudeno so opazili novo izpremembo na Prešernu: njegovo plahost — ali je bil prezir? —

njegov molk in njegovo vsej okolici odmaknjeno ždenje.

»Bolani je. Življenje ga več ne zanima,« so sodili v srcih in si skrivaj govorili s pogledi.

On pa je sedel med njimi, se včasih vzdramil iz zamišljenosti, pogledal po njih naokrog in se z mrtvimi očmi zazrl spet predse.

(Odlomek iz »Romana o Prešernu«)

Maja Klun

Ilustr.: Jelka Reichman

Plašček je ostal v šoli

Jani je rad poležal v postelji, zato se mu je vedno zelo mudilo v šolo. Smuknil je v plašč, si nadel torbico na rame, vzela kos kruha v roke in stekel v šolo. Mráz je bil, zima se kar ni hotela posloviti, toda dnevi so bili že daljši. Jani se je veselil pomladi, saj res ni prijetno zjutraj v trdi temi vstati, prižgati luč in iti v šolo. Veliko prijetneje je odgrniti zaveso, odpreti okno, povabiti sončne žarke v sobo in vdihniti sveži zrak.

V šoli je bilo naporno. Naredil se je prelep dan in v učilnico je priletela muha. V čudnih vijugah je letela nad Janijevo glavo, začudena nad življenjem po dolgem zimskem spanju. Tudi Janijeve misli so letele za muho in se odmikale učnemu programu. Ko je zazvonilo, so zletele ne le misli, temveč tudi Janijeve noge na ulico, kjer je sijalo prvo toplo, pomladansko sonce. Le njegov plašček je ostal osamljen na garderobni steni v učilnici. Jani ga sploh ni pogrešal, saj je veliko laže teči, se gibati brez plašča. To je opazila šele ma-

ma, ki ga je poslala spet v šolo. Jani pa si je mislil: »Plašček lahko ostane kar v šoli. Do jeseni ga ne bom več potreboval. Takrat mi bo pa že premajhen.«

Dr. Robert Hlavaty

Galeb je izgubil iskrenega, nesebičnega prijatelja in sotrudnika.

Doktorja Roberta Hlavatyja, neutrudnega, zvestega sodelavca ilustratorja in duhovnega soustanovitelja revije, ni več. Smrt mu je na pragu 85. leta iztrgala iz rok igriv čopič, s katerim je z razvitim čutom humorja znal v nekaj potezah načrtati prikupno ilustracijo, izrazito karikaturo, ali akvarel kamnitih hiš, grmov in skal, iz katerega je vedno prevevala čarobna lepota tihožitja kraške pokrajine. Zaključil je svojo dolgo, nelahko pot človeka, ki ga je bila ena sama človekoljubnost in razdajanje sočloveku, Slovencu in zlasti mladini. In prav ta njegova ljubezen do mladine je botrovala rojstvu Galeba, ki mu je Hlavaty leta 1954 izrisal prvo ovojnico v slovenskih narodnih barvah: belo barkovljansko obalo s sinjim morjem, nad katerim je razprostiral svoja krila galeb, sredi osnutka pa velike živo-rdeče črke naslova revije. Tej je sledilo še

drugih sedem ovojnic in nešteto veselih, šaljivih ilustracij, s katerimi je tudi doktor Robert Hlavaty v veliki meri pripomogel, da revija Galeb živi že preko četrto stoletja.

Vedno razigran in dobre volje ter pripravljen priskočiti na pomoč, doktor Robert Hlavaty ni znal reči ne, ko sem k njemu prihajal s prošnjo, da ilustrira to ali ono povest ali pesmico. Kadar sem odhajal z izdelanimi ilustracijami, se je vedno zanimal, kako uspeva revija in kako jo sprejemajo mladi bralci, katerim je namenjena. Še vsakokrat je pokroviteljsko pripomnil: »da bodo ostali zavedni«.

Doktor Hlavaty je bil dober in plemenit človek. Priljubljen je bil kot zdravnik, ki ni nikoli odrekal pomoči in tolažbe pacientu, še bolj pa je bil priljubljen kot tenkočutni akvarelist. Kot umetnik se je uveljavil in zaslovel ne samo pri nas, ampak tudi v tujini in prejel razna priznanja. Poleg dela v ambulanti in ateljeju je vedno našel čas, da se je z vso dušo posvečal kulturni in politični dejavnosti, in v raznih funkcijah stal vedno na braniku za priznanje pravic naši slovenski narodnostni skupnosti, ki že tisočletje in več živi na tej zemlji.

Umril je premočrten, plemenit mož vedrega značaja, duhovno prepojen s humanizmom, ki je vedno hodil s pokončno glavo in kljuboval vsem nasprotnim silam, ki ga nikoli niso omajale. Doktorja Hlavatyja ni več. Ostalo je njegovo veliko delo, ostale so tudi njegove stvaritve v 28 let izhajajočem Galebu, ki bodo vedno pričale o Hlavatyjevi umetniški ustvarjalnosti in predanosti slovenski stvari in mladim. Svetal lik Hlavatyja, prijatelja in sodelavca, nam bo ostal trajno v spominu.

L. A.

Tone Seliškar

Ilustr.: Leon Koporc

Sinek je praznoval svoj rojstni dan

Kaj je lepšega od snežnobeke zimske pokrajine! Sneg pokriva hrib in dol in drevesa so vsa okrašena s snežno prejo. Slehernna vejica je lepota zase. Če pogledaš zasnežen gozd, se ti zdi kot pravljično mesto, v katerem žive vile in škrtati. Zdi se ti tudi, da bo zdaj zdaj stopil iz gozda dobrodušen velikan in se sprehodil od gore do gore. Ali pa se ti zdi, da živi v zasneženem gozdu čarovnik, ki puha iz svoje pipe namesto dima snežinke, ki se dvigajo v zrak in počasi padajo po drevju.

Tako se ti zdi, če sediš pri vroči peči in držiš v rokah veliko kepo še toplega kruha in ti ni treba iz hiše, kajti zunaj je tak mraz, da ti ušesa pomrznejo in, če tečeš enkrat samkrat okoli hiše, si mrzel ko ledena sveča. Tedaj se pač ne zmeniš več za tako lepoto. Naglo smukneš spet nazaj na vročo peč, mati ti spet odreže kos kruha, lepo bingljaš z nogami in poslušaj, kako tuli burja v dimniku. A če tega ni...? Če ni ne vroče peči ne toplega kruha....? Oh, ali je sploh mogoče kaj takšnega na svetu? In kako je mogoče živeti brez

kruha in brez tople peči v hudi, mrzli zimi?

In prav tako je bilo! Hribovsko vas Smrečje so fašisti zažgali, ker so se tod radi partizani odpočivali, najedli in pogreli. Vse ljudi so izgnali v pregnanstvo in tako je bilo Smrečje požgano in zapuščeno. Nobene živali ni bilo več v vasi, niti ene krave ne ne prašička ne kokoške. Le en sam kuža je ostal — in če je kuža, so tudi ljudje. Vseh osem hiš je bilo do tal požganih, le deveta je ohranila še majhen prizidek in tu sta prebivala mati in Sinek in kuža. Mati in Sinek sta se nekako čudežno rešila pred fašisti in, ko so ti odhrumeli, sta se vrnila v požgano vas. Ta prizidek je bil zakrpan s požganimi deskami in tramovi; v takem domu še cigani ne bi prebivali. Pihalo je skozi in skozi, le ob ognju, ki je gorel kar na prostem, je bilo malce toplo ali pa, če si se zakopal v slamo, ki je bila namesto postelje. Odkar je bila vas požgana, ni bilo semkaj v to samoto žive duše. Le od daleč so se oglašali volkovi in mati je imela vedno pri roki sekuro, če bi se priklatil

volk. Bilo je na novega leta dan in mati in Sinko sta sedela pri odprtem ognju in se pogovarjala.

Sinko: »Moj atek je partizan, ali ga kaj hudo zebe?«

Mati: »Zebe, zebe, zdaj pozimi je hudo za partizane.«

Sinko: »Ali je tudi lačen?«

Mati: »Včasih tudi, posebno če pride brigada v takšno vas, kot je naša.«

Nato sta nekaj časa molčala. Zunaj je tulil veter. In čez čas:

Sinek: »Danes je moj rojstni dan. Osem let sem star!«

Mati: »Da, Sinek, polnih osem let, velik fant si žel!«

Sinek: »Kaj mi boš dala za moj rojstni dan?«

Mati: »Samo moje vroče srce, kajti drugega ni pri hiši.«

In res ni bilo ničesar pri hiši kot le nekaj repe in nekaj krompirčkov. Vse drugo je vojna požrla.

Toda materino vroče srce je jokalno, in kadar materino vroče srce joče, zmore vse. Zato si je ognjila ruto čez glavo in je šla v mraz. Pretaknila je vse ruševine, da bi našla kakšno darilce za Sinka. In res je našla nekaj celih koruznih storžev v požganem seniku. Oh, kolikšno bogastvo, kadar te lakota grudi! Pohitela je domov in izluščila zlata koruzna zrna. V kavinem mlinčku jih je zmlela v moko. A moka je bilo komaj za prgišče. Zamesila jo je z vodo, zgnelna majhen hlebček in ga spekla na vročem kamnu. Oh, kako lepo je zadišalo po razdrapani izbi!

»Vidiš, Sinek, pa boš imel pogačo za rojstni dan!« je dejala mati in Sinko so zažarele oči od veselja.

A tisti hip je kuža zunaj zalajal. In že se je prikazala senca na oknu

in že je prištorkljal v izbo partizan s puško na rami. Ivje mu je viselo na kocinah neobrite brade, imel je vdrte oči od mraza, treslo ga je od izmučenosti in kar brez besed se je sesedel ob ognju na tla. Drgnil si je roke nad plamenom in dolgo časa ni spregovoril. Potem, čez lep čas, ko se je malce ogrel, je zagolčal:

»Že tri dni in tri noči tavam po teh hostah... Izgubil sem se... Lačen...«

Sinek je pravkar hotel zagrizniti v koruzno pogačo, ko je zaslišal, da je partizan lačen. Pri priči je pozabil na svoj rojstni dan. Brez besed je stisnil partizanu še toplo pogačo v roke. Partizan je trikrat zini in že ni bilo pogačice. Zato pa se je prikradel na partizanov izmučen obraz nasmeh, pobožal je Sinka po glavi, nato je legel kraj ognja in zaspal.

Mati in Sinek sta se spogledala. Mati je imela solzne oči, Sinko prav tako. Nato je mati stisnila Sinka na svoje vroče srce in mu želela vso srečo za njegov rojstni dan. Sneg je padal, padal, daleč nekje je tulil volk. Polena v ognju so prasketala in partizanu je bilo dobro.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Marjeta Cvetko

KOLEDARČEK

JANUAR
VSE JE V RAHEL
SNEG ODETO.
BODI SREČNO
NOVO LETO!

FEBRUAR
SMEŠNI PUST
PO CESTI HODI,
MAŠKARE ZA
SABO VODI.

MAREC
PET TROBENTIC,
ZVONČKOV PAR
DOBRI MAMI
SKROMEN DAR.

APRIL
VSEPOVSOD
PETEROKRAKA.
ZNAK OF —
UPOR JUNAKA!

MAJ
RDEČI PRAPOR
PLAPOLAJ!
PRAZNIK DELA
PRVI MAJ!

JUNIJ
NA DOPUST GRE
ŠOLSKI ZVONEC;
BRIG, UČENJA,
NALOG KONEC!

JULIJ
V GORE! K MORJU!
NA KMETIJE!
SONCA NAJ SE
VSAK NAUŽIJE!

AVGUST
SVETLI OGNJI
V NOČ GORIJO,
PIONIRJI
TABORIJO.

SEPTEMBER
ŠOLSKO LETO
JE ZAČELO.
BRŽ V RAZREDE!
VSI NA DELO!

OKTOBER
ČRIČEK POJE.
TRTA RDI.
V BRAJDAH GROZDJE
DOZORI.

NOVEMBER
VIHRAJO ZASTAVE
NA PRAZNIK SVEČAN,
PONOSNO SLAVIMO
REPUBLIKE DAN.

DECEMBER
KONEC LETA
PRIDE V VAS
STARI, DOBRI
DEDEK MRAZ.

NATEČAJ

Mladi risarji, na plan!

Uredništvo revije GALEB razpisuje tradicionalni nagradni natečaj za nove osnutke naslovnice GALEBA za šolsko leto 1982-83.

Natečaja se lahko udeležijo učenci slovenskih osnovnih in srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter učenci, ki obiskujejo tečaje slovenščine v Beneški Sloveniji.

Risbe v različnih tehnikah in barvah morajo biti izvirne in obravnavati morajo teme razdobja, v katerem izhaja GALEB. Vsi izdelki morajo biti v pokončnem formatu 24 x 33 centimetrov, na hrbtni strani pa morajo imeti geslo. Udeleženci natečaja morajo geslo prepisati na ovojnico, vanjo pa vključiti listek s točno navedbo imena in priimka ter razreda in šole, ki jo obiskujejo. Zaprto ovojnico morate priložiti osnutku. Izdelke morate poslati na Uredništvo revije GALEB najkasneje do 31. marca 1982.

Vse osnutke bo pregledala strokovna komisija in določila najboljše. Zmagovalci dobijo lepe knjižne nagrade, njihova imena pa bodo objavljena v letošnji zadnji številki GALEBA.

Odločitve komisije so nepreklicne in Uredništvo ne bo vračalo izdelkov, zavračalo pa tiste, ki ne bodo odgovarjali pogojem natečaja.

Danilo Gorinšek
Ilustr.: Božo Kos

Zimsko odštevanje

Ena ena ena —
zemlja zasnešena,
dve dve dve —
mraz pod kožo gré,
tri tri tri —
zima nas pesti...
Le do kdaj bo treba šteti,
da začne spet sonce greti,
starka zima ubeži,
mlada vesna prižari?

Kajetan Kovič

Ilustr.: Božo Kos

JURIJ

Potem klepetajo o avtu,
ki nima prestave,
in še o sivem konju,
ki nima glave.

Dnevi so namreč dolgi
in dolga je zima,
kakšen je konj od znotraj
pa fanta zanima.

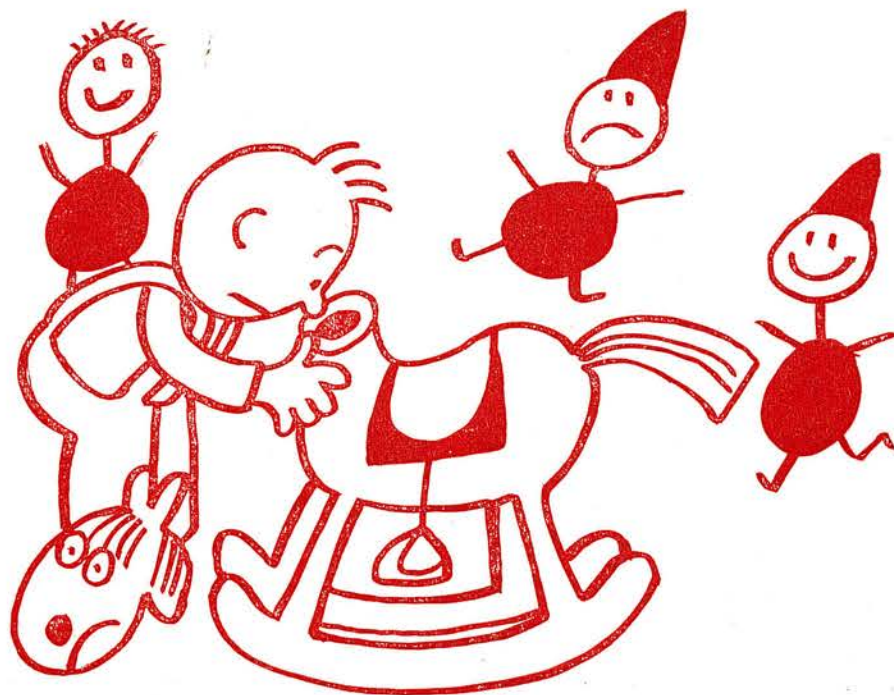
Potem seveda spozna,
da je znotraj prazen
in da gre skupaj teže
kakor narazen.

In ker ni pri hiši
živinozdravnika,
mu kupimo novega konja.
Pika.

To je pesem o Juriju,
mojem sinu,
ki ima očka in mamo
in sestro Nino.

Razen tega ima svinčnik
in, ker je pacek,
riše po stenah, po vratih
črne pajace.

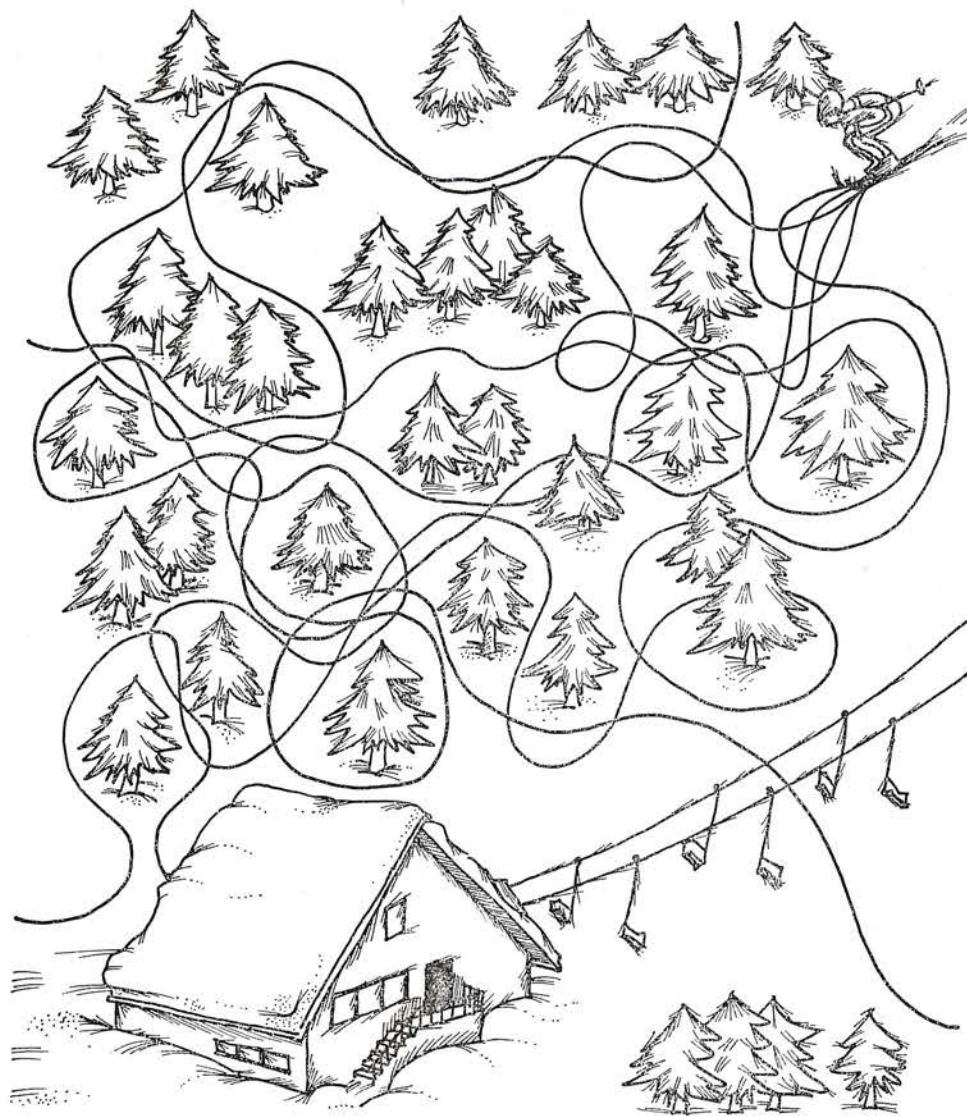
Ti škrti ga tudi ponoči
radi zbudijo
in fant jo mahne k mami
s celo tovarišijo.

KUK BABAU

Veleslalom

Po kateri progi se bo moral spustiti Marko, da pride do vlečnice?

Polžek gre prezimovat

ZVER JE ŠLA PREZIMOVAT:
JAZBEC ZLEZEL JE V JAZBINO,
MEDVED KRENIL JE V VOTLINO,
POLH JE SMUKNIL V DUPLO.

POLŽEK ZRE OSUPLO:
JELA NIMA,
PILA NIMA,
VSE ODNESLA MU JE ZIMA.

V ROSI POLŽEK SE UMIJE,
V SVOJO HIŠICO SE SKRIJE;
HIŠICO ZADELA,
V HIŠICI ZASPI —
NIČ GA ZIMA NE SKRBI.

POGOVOR

Moj mucek, zakaj si zaspan
in dremlješ pri peči ves dan?
Z menoj se ne maraš igrati,
kar hitro mi moraš priznati,
da si se potepal! Seveda,
saj Luna nocoj je svetila
in tigrasta mucka — soseda
na sprehod te je povabila.

O, Markec, nikaar hud ne bodi,
nikaar me po krivem ne sodi!
Vso noč sem na kašči prebil
in miške debele lovil,
kar tri sem med žitom zadavil
in v prazen trebušček jih spravil.
Zato sem utrujen, zaspan
in dremljem pri peči ves dan.

2. REVIJA PESEM MLADIH — Revijo prirejajo v Kulturnem domu v Trstu običajno v začetku pomladi. Na sliki: zbor barkovljanske osnovne šole, ki ga vodi Vera Poljšak.

1. REVIJA PESEM MLADIH — Zveza cerkvenih pevskih zborov iz Trsta prireja od leta 1970 vsako leto revijo otroških in mladinskih zborov PESEM MLADIH. Na sliki: zbor rojanske osnovne šole »Bazoviški junaki«. Zborovodja: Ana Baitz.

4. REVIJA PESEM MLADIH — Na odru se zvrstijo osnovnošolski in srednješolski zbori, zbori Glasbene matice in pevske skupine iz vrst mladinskih krožkov. Na sliki: otroški zbor »Slovenski šopek« iz Mačkolj. Vodi: Ljuba Smotlak.

3. REVIJA PESEM MLADIH — Za nastop se prijavi celo do šestnajst otroških in mladinskih zborov. Na sliki: otroški — mladinski zbor iz Križa. Zborovodja: Celina Kontelj.

6. REVIJA PESEM MLADIH — Mladi pevci nastopajo vsakokrat pred nabito polno dvorano, kar izpričuje, da je pri nas veliko zanimanje za zborovsko peetje. Na sliki: zbor srednje šole »Sv. Ciril in Metod« iz Trsta. Pevovodja: Edith Kocjan.

5. REVIJA PESEM MLADIH — Vsak zbor zapoje nekaj pesmi. Na sliki: otroški zbor iz Škednja. Zborovodja: Dušan Jakomin.

8. REVIJA PESEM MLADIH — Za zaključek se zberejo vsi nastopajoči pevci na odru in zapojejo skupno pesem. Na sliki: zaključni nastop združenih pevskih zborov pod vodstvom pevovodje Franca Pohajača ob spremljavi ansambla »Galebi«.

7. REVIJA PESEM MLADIH — Revija nima tekmovalnega značaja, zato nobena komisija ne ocenjuje izvajanja posameznih zborov. Kljub temu je opaziti, da pojejo nastopajoči zbori iz leta v leto bolj dovršeno. Na sliki: otroški zbor »Vesela pomlad« z Opčin. Vodi: Franc Pohajač.

2. REVIJA NAŠA POMLAD — Zadnja leta sodeluje na reviji že toliko zborov, da traja revija dva dni. Na sliki: otroški zbor »Lojze Kokoravec - Gorazd« iz Saleža. Vodi: Ida Bitežnik.

4. REVIJA NAŠA POMLAD — Vsak zbor zapoje več pesmi. Večina pesmi je otroških, precej je tudi ljudskih in borbenih, manj pa umetnih. Na sliki: otroški zbor katinarske osnovne šole »Fran Milčinski«. Vodi: Novela Kralj.

6. REVIJA NAŠA POMLAD — Na reviji nastopajo zbori raznih osnovnih šol, kulturnih društev in Glasbene matice. Običajno nastopi kot gost tudi kak italijanski mladinski zbor. Na sliki: otroški zbor osnovne šole »Karel Destovni - Kajuh« s Padrič in Gropade. Vodi: Frida Valetič.

8. REVIJA NAŠA POMLAD — Tovrstni nastopi otroških in mladinskih zborov pred širšo javnostjo spodbujajo mlade pevce, da se skrbno pripravljajo za izvedbo in podajanje pesmi. Hkrati omogočajo občinstvu, da primerja dovršenost posameznih zborov. Najvažnejše pa je, da utrjujejo mlademu rodu zanimanje za petje slovenske pesmi. Na sliki: otroški zbor osnovne šole Domjo - Ricmanje. Vodi: Frida Valetič.

1. REVIJA NAŠA POMLAD — Leta 1975 je priredila Zveza slovenskih kulturnih društev revijo otroških in mladinskih zborov NAŠA POMLAD. Uspeh je bil tolikšen, da odtlej prireja revijo vsako pomlad. Na sliki: mladinski zbor kulturnega društva Prosek - Kontovel. Vodi: Erika Briščik.

3. REVIJA NAŠA POMLAD — Prireditelj je v Kulturnem domu v Trstu. Na sliki: otroški zbor »Kraški slavček« iz Nabrežine. Vodi: Rosana Kralj.

5. REVIJA NAŠA POMLAD — Večino zborov vodijo mladi pevovodje. Nekateri zbori pojejo ob spremljavi klavirja ali harmonike. Na sliki: otroški zbor kulturnega društva »Slovenec« iz Boršta. Vodi: Boža Hrvatič.

7. REVIJA NAŠA POMLAD — Vsakokrat občinstvo do kraja napolni dvorano Kulturnega doma in pozorno spremlja izvajanje mladih pevcev. Na sliki: otroška skupina kulturnega društva »Primorec« iz Trebč. Vodi: Vilma Pavdovan.

Marinka Pertot

ŽABE IZGINJAJO

V davni preteklosti, nekako do pred 300 milijoni let, so živele na naši zemlji zgolj vodne živali. Sčasoma pa je njihovo telo doživelo toliko sprememb, da so lahko stopile tudi na kopno. Ta veliki prehod od vodne živali, ki diha s škrgami, h kopenski, ki diha s pljuči, se dogaja še danes, tako rekoč pred našimi očmi. Se vam zdi čudno? In vendar vsi poznate žabo, recimo zeleno rego ali vsaj njeno zvonko monotono regljanje v poznih pomladnih večerih. V življenju male žabe se v nekaj tednih ponovi razvojni proces, ki ga je živalstvo prehodilo v milijonih let razvojne zgodovine.

Žabe ležejo jajčeca v mlake, v skromne kale ali močvirja, iz njih se izležejo ribam podobne ličinke, ki jim pravimo paglavci. Ti preživijo svojo mladost kot sladkovodne živali, se hranijo z drobnimi rastlinami in dihajo s škrgami. Ko začno doraščati, se tudi njihovo telo spreminja, dobi okroglasto obliko, zrastejo mu noge, rep pa izgine. Nazadnje se razvijejo še pljuča in paglavci se razvije v kopensko žival, v prav drobno žabico. Žival naglo raste, zato potrebuje obilo hrane. Z velikimi usti in iztezljivim jezi-

kom si zato nalovi ogromne količine žuželk in drugih majhnih živalic. S tem pa nevede vzdržuje ravnovesje v naravi, sicer bi se žuželke nevarno razmnožile ter opustošile polja, travnike in gozdove.

Žal pa se žabe v zadnjem času vedno redkeje oglašajo, kajti njihovo število naglo upada. Kje je treba iskati vzroke za ogroženost naše male prijateljice? Človeštvo stalno narašča, zato potrebuje čedalje več hrane. Potreba po plodni zemlji pa narekuje vse obsežnejša izsuševanja močvirnih predelov. Zato druga za drugo izginjajo plitve, stoječe vode, kjer so nekoč žabe nemoteno odlagale svoja jajčeca, in se spreminjajo v polja. Žabe pa so izgubile svoj življenjski prostor. Poleg tega so mnogi še vedno prepričani, da so močvirja edini primeren prostor za odlaganje smeti in vsemogočih iztrebkov

naše civilizacije, in še na misel jim ne pride, da s tem zastrupljajo dragoceno okolje. Pogosto ogrožajo močvirnate predele tudi najrazličnejše odplake, bodisi izcedki naseelij bodisi tovarn. Nikakor pa ne smemo pozabiti na delovanje raznih strupov, ki se uporabljajo v kmetijstvu. Žuželke so za kmeta prava nadloga, zato jih zatira z insekticidi, ne da bi pomislil, da bo zato žabjo družino pestila huda lakota. Strupe, ki jih je kmet natrosil na njivo, da bi jo obvaroval žuželk in plevela, deževnica odplakuje v bližnje kanale in zastruplja stoječe vode, kjer se na pomlad razvija žabji zarod.

Veliki uničevalec naše živalice je tudi človek, ki jo neusmiljeno in kruto lovi, saj predstavljajo žabji kraki pravo poslastico. Premnoge žabe in krastače pa končajo svojo življenjsko pot na cestišču, pod kolesi avtomobilov. Usodna jim postane kratka pot iz mrestišča v gozd ali na travnik, kjer preživijo poletje, ali povratek v prezimovališče na dnu mlake.

Tako je človek s svojim pohlepim in neracionalnim upravljanjem okolja otežil ali skoraj onemogočil življenje in razvoj pomembni in za naravno ravnovesje prepotrebni živalici.

Meta Rainer

Ilustr.: Magda Tavčar

Podjetni muc

Muc Štefuc, podjetni maček, zapusti svoj rodni krov, kupi avto znamke »spaček« in odpravi se na lov. Toda kmalu se izkaže, da način je zastarél, delo šlo bi mnogo laže, če po novem bi začel. Misel ta Štefuca gnjavi in mu spati ne pusti... Gre na sejem in nabavi fine mišlovke tri! Dan za dnem potuje s spačkom, krasno mu cveti obrt! Konkurenco dela mačkom, vsi ga že črté na smrt. Kaj bi čakal še doma? Škornje lakaste natakne, suknjico na škrica dva pa čez mejo se umakne... Zdaj pri nas vsak »boljši« maček z mišlovko plen lovi, le še kakšen siro — maček stare šege se drži...

Ivan Furlanič

Nogometni »Mundial« v Španiji

Letos bodo prišli na svoj račun ljubitelji nogometa.

Čez približno šest mesecev se bo namreč v Španiji pričelo dvanajsto svetovno nogometno prvenstvo, na katerem bo tokrat nastopilo 24 nogometnih reprezentanc, ki se bodo do 11. julija potegovale za svetovni naslov v raznih španskih mestih, v katerih bodo odigrali nič manj kot 52 srečanj. Na letošnjem »mundialu« bo prvič v zgodovini nastopilo kar 24 nogometnih reprezentanc, in ne več 16 kot v preteklosti.

Prav te dni je bilo v Madridu žrebanje šestih skupin reprezentanc. Žreb je bil dokaj ugoden bodisi za Italijo kot za Jugoslavijo. Italija bo igrala v prvi skupini z reprezentancami Poljske, Peruja in Cameruna v mestih Vigo in La Coruna. Jugoslavija pa bo nastopala v peti skupini proti Španiji, Severni Irski in Hondurasu v Valencii in Saragozi. Prva faza svetovnega nogometnega prvenstva se bo zaključila 25. junija, v drugi fazi se bodo za polfinalni del tekmovanja potegovale prvouvrščene reprezentance v štirih skupinah, finalni del prvenstva pa bo 10. julija v Alicanteju za tretje mesto, 11. julija pa v Madridu za prvo mesto.

Kot smo povedali, bo na nogometnem »mundialu« v Španiji nastopilo 24 nogomet-

nih reprezentanc. Te so: Španija, ki ima, kot organizator svetovnega prvenstva, pravico do nastopa, Zahodna Nemčija, Avstrija, Belgija, Francija, Sovjetska zveza, Češkoslovaška, Madžarska, Anglija, Jugoslavija, Italija, Škotska, Severna Irski, Poljska, Argentina, ki brani svetovni naslov iz leta 1978, Brazilija, Čile, Peru, Honduras, Salvador, Alžirija, Camerun, Kuwait in Nova Zelandija.

Nogometna srečanja bodo potekala v štirinajstih mestih na 16 nogometnih igriščih. Ni dvoma, da bo ta velika nogometna prireditev pritegnila v Španijo ogromno število, ne samo turistov, ampak predvsem nogometnih navijačev. Zato si Španija s svetovnim prvenstvom v nogometu obeta tudi velik zaslužek in poleg 40 milijonov vsakole-

tnih turistov, računa še na nekaj milijonov ljubiteljev nogometa, ki bodo odločilno prispevali k polnjenju španske državne blagajne.

Za nas bo 12. svetovno nogometno prvenstvo še najbolj zanimivo in pomembno, ker bosta tokrat igrali bodisi Italija kot Jugoslavija. Obe reprezentanci sta celo igrali v isti kvalifikacijski skupini in Jugoslavija je imela točko prednosti pred Italijo ter bila zato končni zmagovalec. Zdi se, da se ju-

goslovanski nogometaši pod vodstvom trenerja Miljanića vestno pripravljajo. Priznati je tudi treba, da ima sedaj Jugoslavija nekaj odličnih igrarcev in zato zna v Španiji pripraviti še kakšno presenečenje. Seveda si tudi igralci želijo doseči dober uspeh, predvsem zato, ker Jugoslavija na zadnjem prvenstvu leta 1978 v Argentini sploh ni nastopila. Takrat je bila Italija četrta, zmagala pa je Argentina, ki je v odločilnem srečanju premagala Nizozemce.

Meta Rainer

Ilustr.: Marjeta Cvetko

STANOVANJSKI BLOK

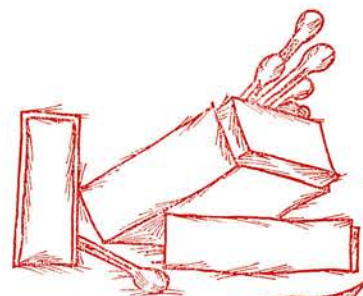
Naš stanovanjski blok je poln otrók, a krog in krog nobene travice zelene ne drevesa ne grmiča ne cvetice in ne ptiča.

To ni kraj za nas otroke, stvar je treba vzeti v roke! Brž po seme in sadike, po lopate in motike! Ko bo vse ozelenelo, tu lepó bo in veselo!

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

Predalčki

Poišči šest praznih škatlic vžigalic in jih nalepi tako, kot kaže

risba.

Črj omarico ali jo pobarvaj s tempera barvami.

da rob vsake škatle nalepi trakec, da boš lažje odpiral predalčke.

V predalčke pospravi igle, lucike, gumbc itd.

Alenka Race

Z Grete v Ljubljano na obisk

8. decembra je bilo v Ljubljani prisrčno in nadvse koristne srečanje otrok, ki obiskujejo otroški vrtec na Greti ter njihovih vrstnikov iz ljubljanskega Vzgojno varstvenega zavoda Oton Župančič.

Nekoliko plahi, a polni nestrpnega pričakovanja, so se tržaški otroci zjutraj poslovili od svojih staršev in že jih je avtobus odpeljal proti Ljubljani. Slovenskim otrokom se je tokrat pridružila tudi skupina otrok iz italijanske sekcije vrtca. Čeprav je bilo za marsikaterega med njimi to prvo potovanje brez spremstva staršev, so se vendar prav kmalu sprostiti in veselo čebljali med seboj.

Vožnja do Ljubljane je minila kot bi mi gnil. Ko se je avtobus ustavil pred vhodom v vrtec, so jih tam že pričakovali ljubljanski malčki. Sprejeli so jih z veselo pesmijo, takoj zatem pa so si izmenjali darila, ki so jih oboji sami izdelali.

Ravnateljica ljubljanskega vrtca je nato izrekla dobrodošlico otrokom, njihovim vzgojiteljem in spremljevalcem. Tržaške otroke so spremljale vzgojiteljice in ravnateljica vrtca na Greti, priključile pa so se jim še nekatere vzgojiteljice in ravnateljice mestnih vrtcev, tudi takih, kjer je učni jezik italijanski. Za prijazen sprejem so se nato

zahvalili predstavniki Športne šole Trst, Športnega združenja »Bor« in ravnateljica gospa Martini, ki si je posebej za to priložnost pripravila govor v slovenščini.

Gostitelji so nato povabili tržaške otroke, da se priključijo njihovim aktivnostim. Najstarejši so tako odšli v oddelk Mala šola, ki je namenjen predšolskim otrokom, mlajši pa so se porazdelili po raznih učilnicah, kjer so v družbi ljubljanskih otrok telovadili, risali, strigli, prepevali...

Čas jim je tako kar prehitro mineval, saj so se počutili nadvse prijetno. Po kosilu so si ogledali nekaj filmov, nato pa so se odpravili na kratek sprehod po Štepanjskem naselju.

Vzgojitelji in spremljevalci so imeli po kosilu razgovore, ki so bili za vse izredno

zanimivi. Z izmenjavo izkušenj so se oboji obogatili za marsikatero novo spoznanje, ki jim bo lahko koristilo pri njihovem delu. Skupno so ugotavljali, da so taka srečanja koristna za navezavo tesnejših stikov med otroki in vzgojitelji iz zamejstva in matične domovine, in izrazili željo, da bi se taka srečanja tudi v bodoče redno odvijala, bodisi v Ljubljani kot v Trstu.

Srečanje malčkov iz Trsta in Ljubljane je bilo že tretje po vrsti in je bilo v okviru sodelovanja med pobratenima Športnim združenjem »Bor« iz Trsta in zvezo športnih društev »Slovan« iz Ljubljane ter s sodelovanjem Športne šole Trst. Vsi so si edini, da je treba še dalje gojiti prijateljske vezi, ki so jih stkali malčki na tem srečanju. Zato so si ob slovesu izrekli: Na svidenje prihodnje leto — v Trstu.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Bine Rogelj

Nauk o človeku

Računalnik, to je glava,
žarometi, so oči,
ventilator, nos, priprava,
ki za zrak in voh skrbi.
Usta, radijska postaja,
petja in besed so vir,
teče kar naprej oddaja,
prej ni kakor v spanju mir.
Mikrofoni, eh, ušesa,
tone, šume polove,
uhlja očka jezno stresa,
kadar v šoli nam ne gre.
Roke rabimo kot klešče,
skale dvignejo in smet,
noge, na kolesu vešče,
nas popeljejo tja v svet.
Kaj pa trebuh nenasitni?
Vedno dela brez zaprek,
tale kuhar imenitni,
glej, telo nam spravlja v tek!

Igor Tuta

ŽIVIO ZNAMKE

Najprej vsem mladim prijateljem Galeba prisrčen pozdrav. Saj smo prijatelji, kajne, kljub temu, da se ne poznamo, oziroma, da se še ne poznamo. V prihodnjih mesecih pa se bomo srečali v vsaki številki Galeba in pogovarjali se bomo o zelo razširjenem in zabavnem konjičku ali hobbyju, kot mu pravijo Angleži. O čem bomo govorili? O znamkah, seveda! O tem, kako jih zbiramo, kako jih spravljamo, kako jih zamenjujemo, na kaj moramo pri tem paziti, in še toliko drugih zanimivih in važnih stvari. Če se boste tudi z vaše strani ojunali in nam pisali v uredništvo kratko pisemce, da nam poveste, koliko znamk že imate in kako jih spravljate, ali če imate kakšno vprašanje, vam bomo seveda radi pomagali z odgovorom ali z nasvetom.

Zaenkrat vem o vas prav malo. Nekaj pa prav gotovo vem! To, da je vsakdo izmed vas prav gotovo že videl znamko. Ne samo eno! Vseh vrst znamke ste že videli: velike, majhne, znane in neznane. Tudi po več znamk skupaj ste že videli, saj gotovo potrka poštar večkrat na vaša vrata. Morda so do zdaj šle vse te znamke kar mimo vas, ne da bi jih pogledali in jih radovedno opazovali, kakšne sploh so. Pa jih poglejmo skupaj!

Med božičnimi in novoletnimi počitnicami ste pri vas doma verjetno prejeli kar precej voščil. Če jih mama še ni spravila ali vrgla proč, poiščite nekaj teh voščilnic in poglejte znamke na ovojnici. Mogoče so nekatere enake, prav gotovo pa je med njimi tudi nekaj različnih. Vse znamke, čeprav so si med seboj zelo različne, imajo nekaj skupnega. Skoraj vse so na robovih nazobčane. Na vsaki znamki je tudi nekaj narisanega, slika, ki hoče nekaj povedati: opozoriti na neko osebo, na kak dogodek,

ali na določeno temo. Na vsaki znamki pa mora tudi pisati, katera država jo je izdala in tudi koliko je znamka stala. Vse to je za filateliste zelo važno, zato da vemo, kam kakšna znamka spada in kako jo spravimo v svojo zbirko.

Vendar o zbirki lahko govorimo le, če imamo dovolj znamk. Zato, dragi prijatelji, tisti, ki že zbirate znamke, in tisti, ki se boste s tem začeli šele zdaj ukvarjati, moj prvi nasvet je, da ne zavrzete prav nobene znamke in da se priporočite pri sorodnikih in prijateljih, da vam spravijo ovojnice z znamkami. Pravzaprav je dovolj, da od plisma odtrgate ali odrežete samo tisti del z znamko. Pri tem pa morate paziti, da je ne pretrgate, ker poškodovane znamke ne veljajo prav nič. V nobenem primeru ne smete odtrgati znamke s pisma kar z roko, ker bi jo tako prav gotovo pokvarili. Kako jo boste torej spravili s papirja? Zelo preprosto! Ko se vam nabere nekaj odrezkov pisem z nalepljenimi znamkami, jih stresite v posodo z mrzlo vodo. Tako jih pustite do bro uro, da se namočijo in znamke bodo kar same odstopile s papirja. Mokra znamke položite na pivnik ali na belo brisačo, da se posušijo. Obrniti jih morate s sliko navzdol, da se vam spet ne prilepijo na pivnik ali na brisačo. Tako jih pustite vso noč, da se posušijo, in zjutraj, preden jih mama vrže v smeti, jih varno spravite v kakšno prazno škatlo.

Zaenkrat se bomo pri tem pogovoru ustavili kar tu in počakati boste morali do prihodnje številke Galeba, ko vam bom povedal, kaj morajo imeti mladi filatelisti, da pravilno spravijo svoje znamke. Do prihodnjic, na svidenje in veliko sreče pri iskanju znamk!

KAKO SO BABICE ČAKALE MIKLAVŽA

Ko je bila moja babica še mlada, so v vasi Rojci, blizu Kopra, imeli v hiši staro ognjišče. Na Miklavžev večer so otroci čakali pri ognjišču. Peli so, se igrali in od časa do časa odšli tudi od hiše do hiše pozvedovat, če je Miklavž drugim otrokom že kaj prinesel. Mamice so pekle pecivo in fancije. Opolnoči so iz dimnika začeli padati orehi, mandeljni, pomaranče in jabolka. Kakšenkrat so padale tudi doma izdelane igrače. Zaspani, a veseli so potem otroci šli spat.

Massimo Barini
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

MIKLAVŽ V BOLJUNCU

Miklavž je prišel v Boljuncu v soboto zvečer. Vsi smo se zbrali v gledališču. Najprej nas je Miklavž ogovoril, pridne pohvalil, poredne pa grajal. Potem smo vsi prisotni nekaj povedali, nakar nam je Miklavž porazdelil darila. Meni je podaril veliko škatlo kock Lego.

Zjutraj sem pod posteljo našel veliko torbo. V njej je bilo mnogo sladkarij in mandarin. Najbolj sem bil presenečen, ker sem v torbi našel še drugo škatlo s kockami Lego. Dobil sem tudi Rubikovo kocko.

Čeprav ne verjamem več v Miklavža, sem bil vesel, da se je mama spomnila name in mi kupila lepa darila.

Denis Bencich
3. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

PISMO MIKLAVŽU

Miklavža letos nisem prosila za sladkarije in igrače. Napisala sem mu pismo, v katerem sem mu pripovedovala o svojih šolskih uspehih.

Stanujem v Nabrežini, Kamnolomi števil. 5, in 16. januarja bom praznovala svoj enajsti rojstni dan. Obiskujem peti razred osnovne šole »Virgil Šček« v Nabrežini. Rada se učim matematiko, slovenščino in italijanščino,

no, najbolj pa so mi všeč zgodovina, zemljepis in prirodopis. Med poukom poslušam in sledim učiteljici Včasih pa se zgodi, da sem med poukom nemirna, a kadar me učiteljica opozori, se pomirim in poslušam dalje.

Kot sem napisala na začetku, ne prosim za igrače in sladkarije, če pa kaj ostane, lahko Miklavž kar pusti pri meni doma.

Elizabeta Visentin
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

ČAKANJE NA MIKLAVŽA

Ko je bila majhna, je tudi moja mama čakala na Miklavža. V hiši sta bila še dva njena brata, zato je moral Miklavž zadovoljiti vse tri. Ni prinašal mnogo igrač, a je vedno kaj prinesel. Kot vsi otroci je mama napisala pismo Miklavžu in ga položila zraven krožnika na mizo. Zjutraj je bilo veliko veselje, ker je bil krožnik poln bonbonov, pomaranč, orehov in drugih slaščic. Zraven krožnika pa so bile tudi igrače, ki si jih je mama želela. Mama se rada spominja na tiste čase, ko je še verjela v Miklavža.

Nekoč si je mama zaželela novo punčko. Ker pa njena mama ni imela dovolj denarja, da bi ji kupila novo punčko, je spletla komplet za staro punčko. Mama je vprašala, zakaj plete komplet in tedaj ji je njena mama odgovorila, da je Miklavž zelo star in da mu mora pomagati. Tisto leto je mama zvedela, kdo je pravzaprav Miklavž.

Elena Brazzani
3. r. OŠ »I. Grbec«

MIKLAVŽEVANJE

Spominjam se Miklavževanja v dvorani v društvu »Igo Gruden«. Na stopničkah, ki služijo za pevске nastope, so bila razstavljena darila, na katerih so bili listki z imeni otrok. Otroci smo si seveda ogledovali darila in iskali tista s svojim imenom. Potem smo posedli in čakali na Miklavža. Prišel je oblečen v dolgo in široko haljo. Imel je tudi zavito palico z zlatim trakom. Med hojo je s palico potrkaval po tleh. Pod rdečo kapo je imel lase in brado iz vate. Z njim sta prišla tudi dva zelo lepo oblečena angelčka in dva parkeljčka. Potem je začel razdeljevati darila. Nekateri otroci so se ga bali. Ko so hodili po darila, so bili vsi rdeči v obraz in nekateri so se celo tresli.

Ko je Miklavž zaklical moje ime, sem se najprej nekoliko prestrašila, potem pa sem se ojunčila in stopila predenj. Med nami je bila deklica, ki se imenuje Marta. Ko jo je Miklavž poklical, smo zaslišali močan jok. Marta se je namreč zelo prestrašila, ker je zelo majhna deklica. Ni šla, zato je morala njena mama po prireditvi prevzeti

darilo. Tega Miklavževanja se dobro spomijam, ker sem dobila zelo lepa darila.

Elizabeta Visentin
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

KAKO SO ČAKALI MIKLAVŽA

Vsi otroci nestrno čakamo Miklavža in si želimo čimveč daril. Tako je bilo tudi takrat, ko so bili naši starši majhni.

Že več dni prej so začeli pisati Miklavžu pisma s seznamom daril, ki so si jih želeli. Ker so se večkrat spomnili česa novega, so pisma nešteto krat prepisovali in spreminjali. Da bi bil Miklavž čimbolj darežljiv, so skrbno pazili, da so bili že več dni pred njegovim prihodom bolj pridni in ubogljivi. Zvečer so pismo postavili na krožnik in odšli spat. Dolgo so budni čakali in prisluškovali, a vsakokrat jih je spanec premagal. Zjutraj sta jih nestrpnost in razburjenje navsezgodaj vrgli iz postelje. Kadar so zagledali pričakovana darila, ni bilo veselja ne konca ne kraja.

V tistih časih ni bilo toliko in takih igráč, kot jih imamo danes, zato otroci tudi niso bili tako zahtevni in izbirčni. Veseli so bili že čokolade, nekaj slaščic in orehov, nikoli pa niso manjkali rožiči in suhe fige. Igrače so bile enostavne in največkrat lesene. Kljub temu so jih bili zelo veseli, saj je bil tudi takrat Miklavž, kot danes, velik praznik za vse otroke.

Sara Trampuž
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

V ŠOLO

V šolo hoditi
pomeni se zjutraj zbuditi.
Grdo je, če jutro prespim,
se raje v šoli učim!

Alenka Mozetič
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

V TORKLJI

Šli smo v Boljunc pogledat, kako domačini iz oljk pridobivajo olje.

V torklji je bilo polno vreč oljk, ki so jih prinesli kmetje iz bližnjih vasi. Oljke so najprej tehtali na veliki tehtnici, nato so jih vsuli v posebno posodo, iz katere so oljke padale v veliko kad. Tam sta se vrteli dve težki, velikanski kamniti kolesi in drobili plodove s koščicami vred. Ta masa je potem padala v mešalnik, kjer so jo redčili s toplo vodo. Gosta snov se je spreminjala v redko maso, ki so jo nadevali na iz vrvi spletene plitve košarice. Te košarice so potem postavljali eno nad drugo, vsake štiri pokrili s težko kovinsko ploščo in jih postavljali pod stiskalnico. Od časa do časa

so maso polivali z vročo vodo in iz stiskalnice je začela temna čorba odtekati v pravokotno posodo, ki je visela nad naglo se vrtečo napravo. Ta je ločevala čisto olje od umazane vode. Pridobljeno olivno olje je svetlozelene barve. Povedali so nam, da je zelo zdravo zaužiti zjutraj na tešče žlico takega olja.

Izvedeli smo tudi za zanimivost. Kraji v dolinski občini so najsevernejši kraji na svetu, kjer še uspeva oljka. Pa tudi boljunška torklja je na svetu najbolj na severu.

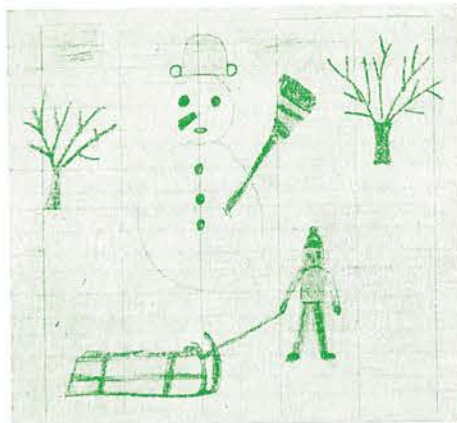
Učenke in učenci
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

PRVI SNEG

Tak je naslov celi vrsti dopisov, ki so jih poslali učenke in učenci 1. r. OŠ »Primož Trubar« v BAZOVICI.

Ko sem vstala, sem zagledala sneg. Pohitela sem na dvorišče in se igrala s snegom.
Marina Petaros

Zjutraj je zapadel sneg. Zagledala sem ga, ko sem vstala. Potem sem šla k teti.

Tam sem se sankala, kepala in naredila sneženega moža. Zelo sem vesela, kadar je sneg.

Ivana Marc

Zjutraj je snežilo.

Kristjan Čufar

Ko sem zjutraj vstal, sem zagledal sneg. Hitro sem stekel na dvorišče in se začel igrati s snegom.

Kristjan Mahnič

Ko sem vstal, je oče odprl okno. Zunaj je bilo vse belo. Oblekel sem se, stekel na dvorišče in se začel igrati s snegom.

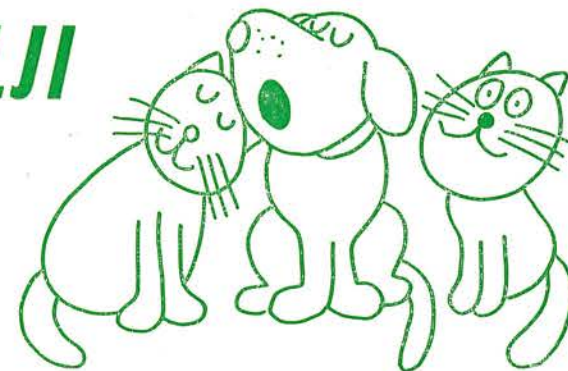
Saša Carli

Valentin Polanšek

Ilustr.: Božo kos

PRIJATELJI

Muc in muca predeta,
tam pri peči stopata.
Kužek zeha, mirno čaka,
muca k njemu prikoraka...
Muc priteče,
hitro reče:
Kužek ti in muca ti,
bodimo prijatelji!

Zjutraj, ko sem vstal, sem odprl okno in zakričal: »Hura!, kako lepo sneži!« Ko sem zagledal sneg, sem se naglo oblekel in šel ven. Ko je Jana zagledala sneg, se je tudi ona oblekla in prišla na dvorišče. Skupaj sva naredila sneženega moža.

Samo Mijot

JESEN

Prišla je jesen,
nas otroke razveselila,
liste pordečila,
drevesa slekla,
shrambe napolnila
in nas na zimo opozorila.
Naj le pride zima bela,
veselo bomo jo sprejeli,
saj pripravljani smo vsi,
da se bomo kepali.

Katjuša Podgornik
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

IZREDEN GOST

Sredi novembra sem prinesla v šolo ježa. Bil je zelo mlad. Našla sem ga na babičinem vrtu. V šolo sem ga prinesla v škafu. Najprej sva ga s Kristino nesli pokazat po vseh razredih. Vsi so ježa zelo občudovali. Učitelj iz tretjega razreda je ježa vzel v roke in jež se je zvil v klobčič, zato v četrtemu razredu niso videli, kakšen gobček ima.

V našem razredu je jež hodil naokoli in potem zaspal pod omaro.

Jež je nočna žival, zato je pri nas doma capljal po kuhinji in vse pomazal. Še isti dan smo ježa spet peljali na Opčine. Tam sem mu napravila brlogec.

Ježi so zelo izbirčni. Zelo radi jedo sadje, meso krompir in surovo jajce. V skoraj vseh pravljicah piše, da ježi nabirajo hruške, a to ni res. Jež uporablja svoje bodice za obrambo. Večkrat se tudi spopade z gadom.

Zame je bil jež v šoli zelo lepo doživetje.

Maša Bandelj
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

IMELI SMO GOSTA

Gost je bil bodičast jež. Prinesla ga je Maša. Ježa sta Maša in Kristina nosili na ogled po vseh razredih. Bili sta dolgo časa odsotni. Jež je bil v škafu, v katerem je bilo nekaj suhih listov in hrušk, v aluminijastem lončku pa je imel vodo. Skušal je priti iz škafa. Sprva mu ni uspelo, potem se je le prikobacal. Tekel je po razredu, se potem umiril, zvil v klobčič in v kotu pod omaro zaspal do konca pouka.

Jež se hrani s kačami, sadjem in žuželkami, zato mu pravimo žužkojed. Jež je zelo koristen na polju in na vrtovih, ker uničuje mrčes. Pozimi gre na počitek, v zimsko spanje. Izrednega gosta moramo spoštovati.

Sara Dougan
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

IMELI SMO IZREDNEGA GOSTA

Naša sošolka Maša je v razred prinesla ježa. Bil je v veliki, plastični posodi in učiteljica ga je postavila pod tablo. Težko je bilo slediti pouku, kajti ta mala živalca je zbužala našo radovednost. Vsak trenutek je kod izmed nas šel pogledat, kako je z ježkom.

Janez Bitenc

Košek za smeti

Janez Bitenc

1. Na tleh pa__pir le__ži in dru__gih sto re__
2. O joj, o joj me__ne! Vsak mi__mo me__ne
3. Če je bi__lo ta__ko, od da__nes več ne

1. či, na zi__du pa sa__me__va
2. gre. Ta__ko vsak dan po__to__ži
3. bo. Od pad__ke bo__mo vr__gli

1. ko__šek za sme__ti, na__ti.
2. ko__šek za sme__ti, ta__ti.
3. v ko__šek za sme__ti, od__ti.

Jež ima špičast rilček, kratek rep, nizke podplataste noge in bodečo sivo obleko.

Jež je skušal priti iz posode, a mu ni uspelo. Zato smo nagnili posodo in tako je lahko opazoval svet okrog sebe, oziroma učilnico. Boječe je capljal po razredu in stikal po kotih. Smilil se nam je, ker se je vedel nerodno. Potem se je skrtil pod omaro, se zvil v klobčič in trdno zaspal. Spal je tako trdno, da smo mislili, da je umrl od strahu. Ko smo ga potegnili izpod omare, se je na srečo zbudil in dihal, da se mu je vzdignil hrbet.

Maša ga je spet spravila v posodo, kjer je imel na voljo hruške, in ga pokrila z belo kunjco.

Katja Mineo
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

SANJAM O ZEMLJEPISU

Čudno, a se je resnično zgodilo. Med uro zemljepisa, ko nam je učiteljica razlagala o tropskem pasu, sem sanjala, da sem bila tam.

Pragozdovi, kjer je bilo polno pisanih ptičev, in savane z visoko suho travo, kjer je bilo polno najrazličnejših živali. Nazadnje še puščava, suha puščava, in po prostranem pesku — oaza. Tam so se dvigale palme z bananami in z južnim sadjem. Sredi oaze lep potoček, ki se je izlival v jezerce.

Potem se mi je zdelo, da sem na lepem otočku. Okoli otočka sem si predstavljala sinje morje in peščeno obalo, na otočku pa polno živali in še lepo leseno hišico, kjer bi stanovala... Potem še morski pes in jaz bežim pred njim... iz sanj.

Končala je ura zemljepisa in končale so moje sanje. Ti prelepi kraji pa mi bodo ostali v spominu.

Komur zemljepis ni všeč, naj si izmisli drugo zgodbo.

Lara Vessel
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

OBISKAL SEM RIM

Lani sem bil prvič v Rimu.

Nekoč je bilo to mesto samo majhno naselje okrog reke Tibere, ki je med najdaljšimi rekami v Italiji. Dandanes pa je Rim večmilijonsko mesto in je glavno v Italiji. Zgrajeno je na več gričih.

Potovali smo z vlakom. Bila je vsa naša družina. Vlak je peljal po Furlaniji, Benečiji, Emiliji-Romagni, Toskani in Laciju. Po dvanajstih urah vožnje smo pripotovali v Rim. Tam je zares velika postaja, saj ima več kot 20 tirov.

V Rimu je tudi cerkev sv. Petra, ki je največja na svetu. Pred njo je trg sv. Petra. V Rimu je še mnogo zanimivosti: Castel Sant'Angelo, Kolosej, Fontana di Trevi, Kapitol, številni muzeji, velike cerkve in ostanki iz rimskih časov. V Koloseju so za časa cesarjev Rimljani prirejali krute igre.

Rim je bil večkrat porušen v raznih bitkah, cesar Neron pa je dal zažgati celo mesto. Tudi sedaj je mesto ogroženo, ker je v njem polno teroristov in smeti.

Zame pa je Rim še vedno lepo mesto.

Ivan Bajc
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

ZVEZDE

Prikažejo se ob mraku bleščeče pike na nebu. Zvezde so, nešteto jih je in nobeden jih ne more prešteti. Bleščijo kot dijantanti. Rada bi imela vsaj eno! In ko nastopi zora, izginejo bleščeče pike. Od njih ostane samo lep spomin.

Elizabeta Zaccaria
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

NOČ IN ZVEZDE

Znočilo se je in zvezde so se zablestele na nebu. Tisoč in tisoč lučk se je prižigalo, a ni razsvetlilo noči. Prikazala se je luna in s svojo svetlobo posvetila na zemljo. Bilo je čudovito.

Minila je noč in posijal je prvi sončni žarek. Zvezde so izginile in izginila je tudi luna. Sonce je močno posijalo in prebudilo otroke. Vstajali so in se odpravljali v šolo.

Meni je taka noč ostala v lepem spominu in takih noči si še želim.

Monika Šušmelj
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

RICMANJE

Hiša mojega očeta stoji v Ricmanjih. V zadnjih letih se je k nam preselilo mnogo Italijanov in ne bo dolgo, ko bomo vsi govorili le še ta jezik.

V Ricmanjih je cerkev, ki je posvečena sv. Jožefu, ki je obenem zavetnik vasi. Svojega zavetnika slavimo 19. marca. Ljudje v Ricmanjih gojijo vinsko trto, zato imamo v našem bregu mnogo sladkega vinca.

M. Krasna
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

KRALJ BREZ KRONE

Nekoč je živel kralj, kateremu so ukradli krono. Kralj je zapovedal svojim stražam, naj poiščejo krono in naj zaprejo tistega, ki jo je ukradel. Stražarji so mislili, da je krono ukradel neki ubogi kmet, zato so pregledali vse hiše, hleve in vrte v vasi. Krone pa niso našli. Kralj je bil zato žalosten. Stražarji so medtem iskali krono tudi v gozdu, a je niso našli. Iskali so jo ves mesec, a zaman.

Nekega dne so dvorjani opazili, da je kralj bolan. Poklicali so zdravnika in mu povedali, da je kralj zato zbolel, ker so mu ukradli krono. Obupanemu kralju je zdravnik zaukazal strog počitek, stražarjem pa je naročil, naj še iščejo krono. Minili so meseci in kralj je vedno bolj hujšal. Končno so stražarji le našli krono visoko v nekem gnezdu, kamor jo je zanesla sraka. Ko je kralj zvedel, da so krono našli, je takoj ozdravel, skočil iz postelje in začel od veselja vriskati. Od tedaj dalje je kralj imel krono vedno na glavi, privezano z dolgo vrvice pod brado.

Kristina Reggente
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

PRVIČ NA SNEGU

Smučanje mi je zelo všeč in vpisan sem v Smučarski klub »Devin«. Komaj sem čakal, da je zasnežilo, in sredi decembra sem šel smučat na Trbiž. Snega je bilo dosti, vendar je bilo tudi zelo mraz. Veselo sem se podal na smučišče, a veselje me je kmalu minilo. Bil je tak mraz, da sem moral odnehati. Bilo mi je zelo žalo, a nisem mogel drugače. Upam le, da bo prihodnjik boljše in da se bom lahko smučal.

Andrej Peric
4. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Leto se je zasukalo, minile so prijetne počitnice in spet se je začelo resno delo v šoli in seveda v uredništvu Galeba. Nabralo

Dragi Galeb!
 Vabilo uspeha
 v letu 1982 ti
 želijo učenci osn. šole
 F. S. Finžgar
 in Barkovljani!

23. XII. 1981

se je tudi nekaj stvari, o katerih bi rad z vami spregovoril.

Najprej se moram toplo zahvaliti učencem in učenkam tretjega razreda osnovne šole »Ivan Grbec« v Škednju in vsem učencem in učenkam osnovne šole »Fran S. Finžgar« v Barkovljah za prikupni voščilnici, ki ju tu objavljam. Zelo ste bili prijazni in najlepša hvala za dobre želje Galebu in meni.

Vem, da nestrpno čakate na nagradno žrebanje, vendar ste zamudniki malo sami krivi, če z žrebanjem odlašam in ga bom priredil šele v začetku pomladi, da bo srečni dobitnik prve nagrade, kolesa, lahko zakolesaril v lepe, tople pomladne dni.

Vsi naročniki ste dopisnice prejeli, a dolej sem jih dobil le skromno polovico: nekaj nad 600. Vprašujem se, kam so izginile ostale. Ste morda nanje pozabili? Opozarjam vas, da morate pohiteti, ker sicer ne boste imeli možnosti dobiti kake nagrade. Pobrskajte po vaših šolskih torbica in doma v predalih, poiščite dopisnico in jo takoj pošljite na uredništvo. V prihodnjih dneh čakam na vaš odziv.

V zadnji številki Galeba sem se pritoževal, da ste pozabili na rubriko »Šolarji pišejo«. Objavil sem samo tri razpoložljive dopise. V tem času se je v moje veliko veselje nabralo kar precejšnje število dopisov, kar dokazuje, da ste vedno zvesti bralci in dopisniki Galeba. Zaradi pomanjkanja prostora nisem mogel vseh objaviti in ostali dopisi bodo prišli na vrsto v prihodnji številki.

V zvezi s poslanimi dopisi moram opozoriti učenke petega razreda osnovne šole »Oton Župančič« pri Sv. Ivanu, da pesnikovanje ni lahka stvar. Nekatero pesmice sem nekoliko spremenil za objavo, pesmice Marine Smotlak »Domovina« pa res nisem mogel predelati, vsaj v tolikšni meri, da bi bila za objavo. Žal, drage učenke, a morate upoštevati, da mora pesem nekaj povedati in

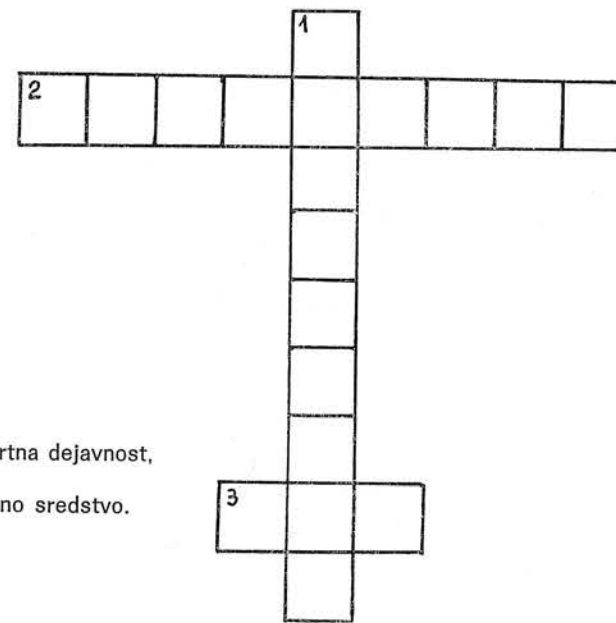
da ima rima določena pravila, tudi slovnična, ki se jih ne da kar tako zanemariti.

In še opozorilo reševalcem ugank in križank. Še vsako leto ponavljam, da morate pod rešitvami, ki jih pošiljate v uredništvo, napisati ime, priimek, razred in šolo, ki jo obiskujete. Poleg tega morate pisma pošiljati pravilno frankirana, ker uredništvo ne more sprejemati pošiljk z globami. Zgo-

dilo se je celo, da sem dobil dve pismi, na kateri sta odpošiljatelja zalepila koleka namesto znamk.

Rešitve je poslal tudi Lucio Blasi. Pozabil pa si navesti razred in šolo, ki jo obiskuješ. Še tvoje ime sem s težavo razbral na hrbtni strani ovojnice in pri vsej najboljši volji nisem mogel ugotoviti, katero šolo obiskuješ. Zato te nisem vključil v seznam reševalcev. Pa prihodnjici!

UREDNIK

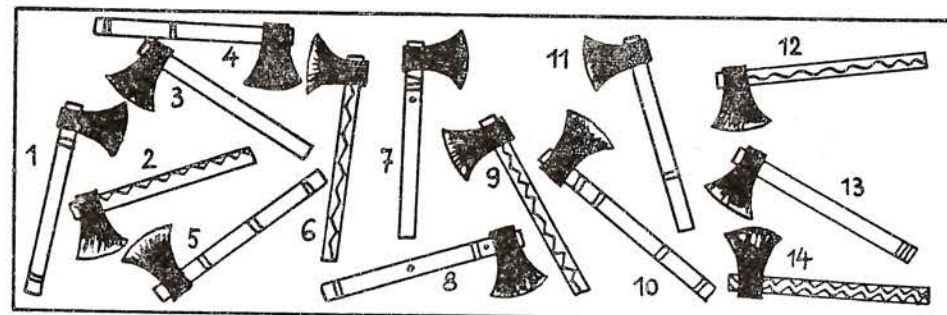

KRIŽANKA »LETALO«

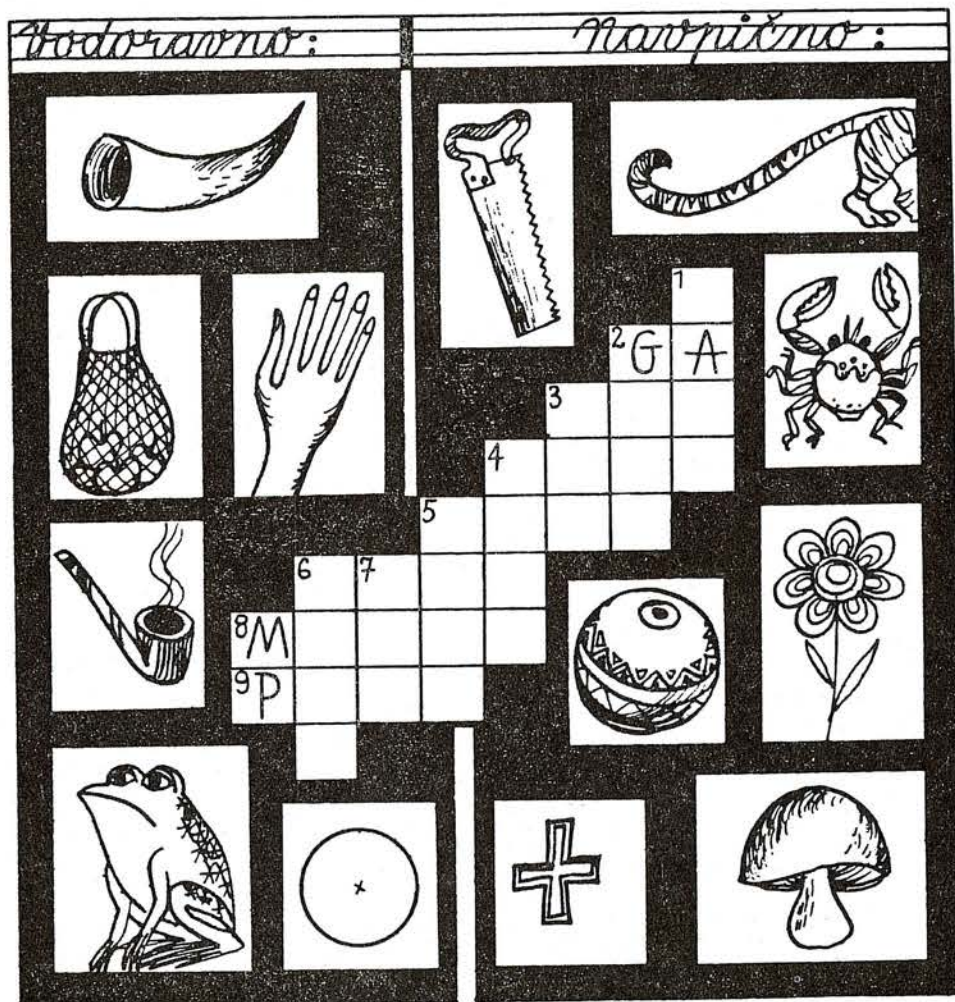
Vodoravno: 2. koristna športna dejavnost, domača žival.

Navpično: 1. vozilo, prevozno sredstvo.

SEKIRE

Katera sekira ima najdaljši ročaj in katera najkrajši?

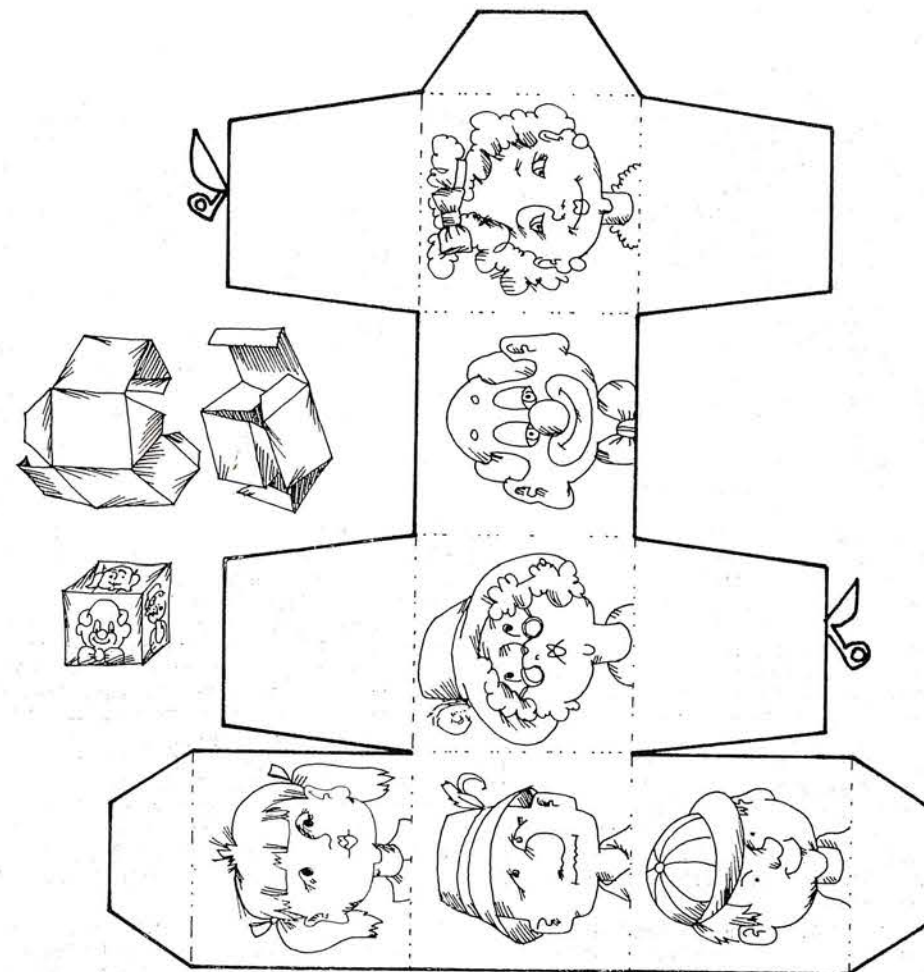

Poišči ustrezne besede za vse, kar je narisano. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

TRI KOCKE

PRVA KOCKA

Pobarvaj, izstriži in sestavi kocko, shrani jo, ker bosta tej sledili še dve. Dobili ju boste v prihodnjih številkah Galeba. Ko jih boste imeli vse tri, boste z njimi lahko sestavljali smešne možičke.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE UGANK IZ ČETRTE ŠTEVILKE

BESEDE NASPROTNEGA POMENA — Sever, reven, enak, črn, nov, oster, nizek, obut, večno, ozek, lep, ednina, topel, odprto. Voščilo je: SREČNO NOVO LETO.

MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. božič, 2. omara, 3. žarek, 4. Irena, 5. čakam.

PIRAMIDA — 1. a, 2. as, 3. las, 4. klas, 5. skala, 6. Lusaka.

SLIKOVNA KRIZANKA — Vodoravno: 2. konj, 4. roke, 5. kol, 6. top, 9. lokomotiva, 10. nota, 11. pol, 12. ponev, 13. pika, 14. osel. Navpično: 1. lok, 2. kolo, 3. netopir, 4. ro-kav, 5. kotel, 7. otok, 8. pila, 9. lonec, 10. nos.

REŠITVE SO POSLALI: Andrej Peric, Rudi Stanissa, Valentina Iob, Jasna Jazbec, Ago-stino Tuso, Elizabeta Visentin, Bruna Pieri, Adrijana Škerk, 4. in 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Daniela Bresciani, 4. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Ingrid Slama, Tatjana Canziani, Erika Pečar, Nataša Canziani, Samuela Baldi, Robert Bandi, Lorenzo Zupin, Erika Žerjal, Petra Grizonič, Alenka Bandi, Stefano Basso, Erik Vodopivec, Luki Žerjal, 4. in 5. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Aleks Majcen, Marko Debeljuh, Erika Bužečan, Aleksij Kozman, Karin Vitez, Marina Bembi, Tanja Kermeč, Klavdija Srebotnjak, Barbara Rudolf, Andrej Ferfolja, Vasco Tinta, David Žerjal, Matija Armani, Andrej Majcen, Elisa Puntini, 2., 3. in 4. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. David Glavina, Deborah Brajnik, 4. r. OŠ »I. Trinko Zamejski« — RICMANJE. Mirjana Živec, Damjan Kosmač, 4. in 5. r. OŠ BORŠT. Evica Zafran, Mitja Gombač, Ravel Gombač, Severino Pozzobon, Damjan Gulič, Ivan Kralj, Ga-brijela Mohorovičič, Dolores Jurinčič, Dean Kralj, Breda Furlani, Irina Pertot, Robert Ger-dol, Patricija Bembič, Tjaša Kralj, 2. in 3. a r. OŠ »M. Samsa« — DOMJO. Vanja Tonzar, Valentina Lakovič, Robert Devetta, Marjan Gergolet, Lucijan Amborsig, Nikoleta Gergolet, Andrej Lakovič, Nataša Frandolič, Ingrid Frandolič, Nikolaj Devetak, Fabiano Narduzzi, Andrej Benato, Jordan Zolla, Diego Gergolet, Lucijan Gergolet, 4. r. OŠ »P. Voranc« — DOBERDOB. Robert Čaudek, Dimitrij Florenin, Katarina Kovic, Vera Tomsič, Aljoša Kuzmin, Barbara Luvisutti, David Černic, 5. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Sandra Poljšak, Katja Bucik, Cinzia Ciriani, Paola Lokar, Kristina Lasič, Tiziana Starec, Igor Bole, Borut Pertot, Dušan Poldini, Jana Palčič, Maksi Pertot, Martina Gherlani, 3. in 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Ljuba Leghissa, 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Denis Bencich, Barbara Mauri st., Barbara Mauri ml., Edvard Žerjal, Mauro Ota, Pavel Žerjal, Tatjana Žerjal, Dani-jela Koren, Fabij Grilanc, Karin Glavina, Ivan Komar, Tanja Zobec, Aleš Ota, Dean Starec, Peter Kozina, Tanja Maver, Analiza Bavčar, Pavel Glavina, Katja Komar, Saša Žerjal, Borut Cah, Marko Vodopivec, 3., 4. in 5. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Mariza Viller, Miran Guštin, Laura Pettorosso, Luka Colbasso, Nataša Lorenzi, 4. r. OŠ »F. Milčinski« — KATI-NARA. Andrej Gruden, 4. r. OŠ »S. Gruden« — SEMPOLAJ. Anita Froglija, Lara Gregori, Jasmina Grgič, Andrej Mesar, Nataša Stopar, Jana Mijot, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZO-VICA. Agata Kuhar, 1. b r. SŠ »I. Cankar« — SV. JAKOB. Mirko Brus, Viktor Tomsich, David Puntel, Ana Blasevich, Marko Germani, 2. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Edvin Starc, Aleksander Žezlina, Aleks Pečar, Marta Klinc, Iqo Devetak, Štefan Leghissa, Na-taša Gregori, 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Maila Ozbič, 4. r. OŠ »K. De-stovnik - Kajuh« — GROPADDA. Mirjam Železnik, 2. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« — SV. IVAN. Klavdij Komjanc, 5. r. OŠ Ul. BROLO — GORICA, David Jelerčič, 4. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Ksenija Buzzinelli, 3. r. OŠ ŠTEVERJAN. Valentina Pahor, Roberta Conzutti, 5. r. OŠ RUPA.

NAGRADE DOBIJO: Fabij Grilanc, 4. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Klavdij Ko-mjanc, 5. r. OŠ Ul. BROLO — GORICA. Borut Pertot, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Valentina Pahor, 5. r. OŠ RUPA. Daniela Bresciani, 4. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ.

CENA 1.000 LIR, DVOJNA ŠTEVILKA 1.500, NAROČNINA 7.500 LIR